Andrei Sofonea – un român incorigibil, despre

ANTI-COMUNISMUL BASARABEAN

Am cunoscut □i mă bucur □i azi de norocul ce l-am avut, o mul□ime de români din Basarabia □i Bucovina, încă dinainte de 1990, □i mai ales după. Cei mai mul□i sunt figuri de seamă ale vie□ii publice, oameni cu greutate în balan□a isprăvilor Neamului nostru. Fiecare, în felul său □i cu ale sale, m-a fascinat, m-a întărit în credin□a mea că „românul nu piere”, de□i sunt tot mai mul□i cei care ne-o doresc... Dintre ace□ti mari români dacă ar fi să aleg unul despre care să spun că mi-a fost norocul cel mai mare că l-am cunoscut, nu-l voi numi nici pe vreun prieten fost prim-ministru sau ministru, nici pe vreun academician sau parlamentar de peste Prut ori intrepid om de afaceri, ci mă voi opri la domnul ANDREI SOFONEA, despre care, probabil, nu a auzit nici unul dintre posibilii cititori ai acestor rânduri. L-am cunoscut cu ani buni în urmă, dar nu mi-a fost u□or să-mi dau seama cu ce comoară de om mă întâlneam săptămânal, la □edin□ele de mar□i, orele 15, de la Vatra Românească, □edin□e la care, în ultimii zece ani, domnul ANDREI SOFONEA era propriu zis amfitrionul nostru. Gazdă, mai pe române□te!

O precizare: de la înfiin□area sa în februarie 1990, la Vatra Românească din Bucure□ti, cel pu□in o dată pe săptămână, ne-am întâlnit să dezbatem probleme române□ti, de actualitate sau din trecutul de-acum istorie... Joia, la orele 17, când sediul nostru se afla în strada Moliere, iar aceste întâlniri le gospodărea inimosul Valentin Borda, fie-i □ărâna u□oară, □i mar□ea după ce am fost muta□i cu for□a publică a guvernului Adrian Năstase în Brezoianu... Ce va fi de acum încolo, unde anume vom mai □ine aceste întâlniri, rămâne de văzut!... Dumnezeu cu mila!

Până atunci, să consemnez, ca martor principal, că principalul câ□tig al acestor discu□ii l-a adus domnul ANDREI SOFONEA, pe care mul□i belferi nu ar fi dat nici două parale. Nici subsemnatul, la drept vorbind, când mă gândesc la primele întâlniri. Când disponibilitatea noastră de a sări în întâmpinarea oricărui basarabean ne determina să-l îngăduim în preajmă □i pe individul cu aspect hirsut ce se pripă□ise în Bucure□tiul iubit, fără niciun act de identitate asupra sa! Dumneavoastră cine sunte□i? Sunt ANDREI SOFONEA! Sunte□i basarabean? Sunt român din Basarabia. Veni□i de la Chi□inău? Nu, eu vin de la Moscova!... Cam a□a a decurs momentul când am luat cuno□tin□ă cu frumosul bărbat, cu barba colilie, care vorbea fără cea mai mică ezitare o română literară impecabilă.

Nu e timpul, adică momentul, să vorbesc prea mult despre persoana în cauză. O voi face cât de curând. (La prima vedere un clochard. Cu licen□ă în filogie □i teologie...) În rândurile ce urmează vreau să fac numai un succint □i par□ial inventar al ideilor □i informa□iilor cu care a venit ANDREI SOFONEA la Bucure□ti, via Moscova. Moscova □i Petersburgul, ale căror biblioteci □i mânăstiri domnul A.S. le-a cercetat cu de-amănuntul. Le voi enumera:

1 – Principala idee a dlui ANDREI SOFONEA, pe care a argumentat-o în mai multe feluri, prive□te **rolul, important, jucat în istoria Rusiei de diver□i români, la date felurite**. În general, la Vatra Românească am discutat deseori acest subiect: românii făuritori de cultură, civiliza□ie □i istorie pe meleaguri străine, în primul rând megie□e: la unguri, la sârbi, la bulgari, la greci etc. Chiar □i la turci sau peste ocean. A venit ANDREI SOFONEA cu date □i interpretări inedite despre cantemire□ti, în primul rând, dar a

venit □i cu nume pe care le auzeam de la dînsul prima oară. Îmi mărturisesc ignoran□a. Din păcate, nu e numai a mea!... Bunăoară, iată câteva nume:

2 – **Vladimir Puri□chevici**, personaj de prim plan al vie□ii publice ruse□ti la sfâr□itul secolului al 19-lea □i începutul celui următor. Unul dintre cei mai autoritari □i combativi adversari ai bol□evicilor, emergen□i – dacă pot spune a□a, în societatea rusă a vremii. Filolog, poet, publicist, dramaturg, deputat în Duma rusească, orator de for□ă, cu func□ii importante în strucura ministerului de interne, **Vladimir Puri□chevici**, descendent din familia vestită a aprodului **Purice** – avea proprietă□i în zona Ia□ilor, a fost unul dintre cei mai vajnici apărători ai □arismului, intrând astfel în conflict cu Lenin □i tovară□ii acestuia. Interven□iile sale în Parlament se pare că au fost extrem de clar văzătoare în privin□a pericolului bol□evic. A scris chiar □i piese de teatru, comedii, cu subiect politic, anti-bol□evice, împotriva a□a zi□ilor democra□i care pregăteau abolirea □arismului, a principiului monarhic. (Sugestie pentru marele om de teatru **Ion Ungureanu**: nu s-ar putea monta una dintre aceste piese? Eventual □i la Bucure□ti, tradusă în române□te?)

După venirea la putere a comuni□tilor s-a implicat, împreună cu alt român, colonelul **Hartular**, în organizarea rezisten□ei anti-bol□evice. Trădat □i arestat, **Vladimir Puri□chevici** a fost primul căruia i s-a făcut onoarea de a fi acuzat □i condamnat ca du□man al puterii sovietice, ca contra-revolu□ionar!

Ie□it din închisoare în urma unei amnistii, î□i oferă serviciile trupelor angajate în războiul civil împotriva uzurpatorilor. Nu reu□e□te să colaboreze propriu zis cu Denikin □i Winawer, care nu împărtă□eau na□ionalismul lui Puri□chevici. Nota bene: în Duma rusească a fost activă o frac□ie na□ionalistă basarabeană, sus□inătoare a □arului. Tot din Basarabia au provenit o serie de deputa□i evrei, afla□i pe pozi□iile comuniste, bol□evice. O parte dintre ace□ti deputa□i evrei, după 1918 au ajuns deputa□i în Parlamentul României Mari, aducând cu ei vechea adversitate fa□ă de spiritul na□ionalist.

Puri□chevici a fost etichetat ca anti-semit, dar se pare că □i-a precizat net orientarea: anti-bol□evic, □i implicit adversar al iudeo-bol□evicilor, nu anti-semit. Exemplară interven□ia sa în Duma, atunci când un parlamentar de dreapta a atacat dur □i pe nedrept evreimea din Rusia. Puri□chevici a intervenit □i a demontat acuza□iile incorecte ale colegului de partid, în aplauzele deputa□ilor evrei! Apoi s-a întors spre ace□tia □i a avertizat că a vorbit în apărarea evreilor, ca popor, ca comunitate, nu a evreilor trădători de □ară, ajun□i deputa□i □i afla□i în sală! Nu le-a primit aplauzele!... A rămas celebru cu afirma□ia „mai la dreapta decât mine nu este decât peretele ista". Opera sa, apreciază dl SOFONEA, este pătrunsă de spirit contrarevolu□ionar, conservator, anti-bol□evic, dar □i anticlerical(!)...

Soljeni□în, pentru vehemen□a interven□iilor parlamentare ale lui **Puri□chevici**, l-a gratulat pe acesta cu atributul „isteric". Lenin, în schimb, de□i adversar, mereu atacat de **Puri□chevici**, a făcut aprecieri mai generoase la adresa românului. Se spunea că numele său făcea să tremure toată Rusia. (!!!) A fost un critic aspru al guvernării lui Stolâpin, prim ministru al Rusiei după revolta din 1905.

A fost implicat într-un răsunător proces, pricinuit de alt român basarabean, studentul **Osmotescu**, care denun□ase activitatea frauduloasă a unor colegi cu vederi comuniste, de pe pozi□ia aceluia□i crez contra-revolu□ionar, lucid, rezistent la formulele demagogiei de stânga, aflate la modă, la mare trecere printre tinerii ru□i naivi □i genero□i...

După moartea lui **Puri□chevici** – suspectată de asasinat, **Simion Liubo□** i-a dedicat în 1925 o carte, o monografie, cu titlul ***Ruskii fa□ist Puri□chevici***. În cuprinsul acestei căr□i autorul face două aprecieri surprinzătoare: anume că Basarabia este patria a ceea ce mai târziu se va numi fascism, că aici, în Basarabia, a apărut prima oară o ideologie fascistă, ilustrată mai ales de acest Puri□chevici. A doua afirma□ie: ultimii ani din existen□a

imperiului ţarist rus pot fi consideraţi **„perioada românească din istoria Rusiei”**! (Sic!) Uitând că nici el nu era rus, acest Simion Liuboş, de pe poziţia cominternistului se întreabă, indignat: ***Ce căutau aceşti români în Duma de stat a Rusiei?!...***

Ţarismul se pare că a avut cei mai aprigi apărători într-o elită de intelectuali basarabeni. E drept, au fost câteva nume de români basarabeni şi în Armata Roşie. Unii cu grade şi funcţii militare importante... Precum celebrul **Frunze**.

Aceşti români din Basarabia şi-au afirmat întotdeauna naţionalitatea românească. Erau convinşi şi împăcaţi cu gândul că Basarabia nu se va putea niciodată smulge din încleştarea imperială. Să nu uităm că înainte de 1916 puţini gândeau altfel. Însuşi viitorul mareşal Averescu, născut în Basarabia, nu trăgea nădejde la îndreptarea lucrurilor... Aceşti basarabeni erau însă decişi să-şi salveze şi cultive naţionalitatea românească în condiţiile societăţii ruse...

Când împotriva ţarismului a apărut însă adversitatea cercurilor socialiste, iar mai apoi ameninţarea comunistă, bolşevică, aceşti români au simţit că este în primejdie nu numai Rusia, nu numai ruşii, ci însuşi principiul naţionalist, al respectului pentru identitatea şi diversitatea etnică. Este un paradox care merită cercetat cu toate datele aflate în joc: la cumpăna dintre cele două veacuri, 19 şi 20, românii din Basarabia, deşi mari naţionalişti români, au acţionat ca naţionalişti ruşi, în apărarea instituţiilor în care au văzut o pavăza a etnicităţii ruse. Personal nu am informaţii suficiente ca să apreciez cât este de adevărat, de real acest paradox pe care ni l-a prezentat domnul ANDREI SOFONEA. Îl pun în discuţia celor capabili propriu zis să-l confirme şi să-l adâncească. În primul rând a istoricilor din Basarabia.

De la acelaşi domn am aflat de existenţa unui mare naţionalist rus, aristocratul **Durnovo**, filo-român, adept pe faţă al revenirii Basarabiei acolo unde îi este locul, între hotarele româneşti. A scris pagini documentate depre spiritul de sacrificiu al multor români din Basarabia pentru o Rusie creştină şi imperială, succesoare a Romei, „cea de-a treia Romă”. A prezis că pretenţiile neîntemeiate ale Rusiei asupra Basarabiei vor avea urmări fatale pentru Rusia.(!!)

3 – Contemporan cu acest magnific **Purişchevici** a fost **Pavel Cruşevan**, boier din aceeaşi Basarabie (despre care Şalom Alehem scria că acolo este raiul pe pământ!), publicist, romancier, autor al cărţii ***Ce este Rusia?*** A fost persoana care s-a încumetat să publice, pe banii şi pe răspunderea sa, în 1903, ***Protocoalele Sionului***. Putem numi aceasta o prioritate românească?!... E de bine, e de rău?... La acest **Pavel Cruşevan** se va fi gândit Hanna Arendt când ne-a dat aşa de mare importanţă în ierarhia anti-semitismului?... Pentru mine, implicarea acestui **Cruşevan** în publicarea ***Protocoalelor*** devine un argument că, din păcate, nu avem de-a face cu o diversiune a Ohranei ţariste... Dar n-aş putea justifica de ce! Cert este că **Pavel Cruşevan** a avut parte, ca răsplată, de o moarte violentă, cu elemente de omor ritual! Mormîntul i-a fost profanat etc...

4 – În această ordine de idei şi fapte, este bine să ştim, ca români, că în armata rusească a existat o formaţiune de elită, regimentul **Probrajenskii** (Schimbarea la faţă), garda militară a ţarului, înfiinţat de Petru cel Mare. După anexarea abuzivă a Basarabiei, recruţii basarabeni erau cei mai căutaţi pentru acest regiment. Principala condiţie pentru cei selecţionaţi: să arate falnici! Ca brazii!... Şi să se poată conta pe loialitatea lor. Şi-au meritat faima: **Când ţarul Nicolae al II-lea a fost detronat şi, practic, arestat la domiciliu, acest regiment s-a dezintegrat, s-a desfiinţat. Cu excepţia soldaţilor basarabeni, care au rămas mai departe, de capul lor, în serviciul ţarului...** Este vorba aici de un gest de mare demnitate şi nobleţe, care a fost pe nedrept uitat. Numai prin strămutarea ţarului în altă localitate aceşti basarabeni au putut fi despărţiţi de ţar.

Nota bene: Ţarul a sfârşit împuşcat, împreună cu toată familia, cum bine se ştie. Ceea ce nu prea se ştie este că executanţii sinistrului ordin au fost soldaţi din Armata Roşie de naţionalitate ungară şi letonă. Printre criminali s-a aflat şi Imre Nagy, viitor prim ministru al Ungariei...

Adaug aici o informaţie primită de la dl **Petre Burlacu**, doctor în biologie, cu stagiu militar sovietic: când se prezentau la regiment noile efective de recruţi, comandantul regimentului sovietic începea de obicei trierea şi repartizarea recruţilor prin întrebarea ***Care sunteţi moldoveni?*** ...Ofiţerii sovietici preferând mai ales pe moldoveni să-i aibă în subordine! În războiul din Afganistan, Armata Roşie s-a bazat cel mai mult pe moldoveni, se pare: disciplinaţi, inteligenţi, cu spirit de iniţiativă, numărul moldovenilor a fost disproporţionat de mare printre combatanţii din Afganistan... Ceea ce, din fericire, n-a fost suficient pentru a asigura succesul militar sovietic! (Unii apreciază că prezenţa în număt mare moldovenilor în războiul din Afganistan era conformă politicii Moscovei de a diminua cifra demografică a românilor...)

5 – Generalul **Turcu**. Figură interesantă. În 1917 a plecat de pe frontul din România cu un grup de ofiţeri ruşi de origine basarabeni pentru a lupta împotriva bolşevicilor. A emigrat apoi în Occident, activ militant anti-sovietic în perioada interbelică. În al II-lea Război Mondial s-a alăturat armatei lui Andrei Vlasov. (Notă: numele Vlasov desemnează pe ruseşte un român, un vlah...)

Dacă se confirmă datele prezentate de domnul ANDREI SOFONEA – ceea ce nu m-ar mira deloc şi m-ar bucura nespus, s-ar confirma un vechi sentiment al meu, devenit în timp convingere: **noi, românii, suntem poporul care am opus cea mai mare rezistenţă la răspândirea în lume a cancerului bolşevic. Noi, românii, am adus cele mai grele lovituri şi deservicii cominternismului bolşevic. Nu întâmplător la Bucureşti, în România şi nu în altă ţară, s-a produs pentru prima oară demolarea unei statui a lui Lenin... Moment astral, peste care, cu ajutorul cominterniştilor instalaţi fraudulos la putere în decembrie 1989, s-a trecut prea uşor cu vederea.**

Dacă se va scrie un „raport” corect asupra relaţiei românilor cu bolşevismul, acesta va consemna o sumedenie de priorităţi şi excelenţe româneşti. Începutul l-ar putea face însuşi Mihai Eminescu, cu al său poem ***Împărat şi proletar***, atât de lucid vizionar... Ar urma acest capitol, scris de românii basarabeni, de a căror opoziţie la bolşevism încă din perioada leninistă n-am ştiut aproape nimic. Un capitol care, prevăd, atunci când îl vom cerceta cu amănuntul ne va oferi mari surprize şi satisfacţii.

Alt capitol glorios, comentat cu mare entuziasm de **Petre Ţuţea**, l-ar constitui refuzul soldatului român, în Marele Război, de a pleca urechea la propaganda bolşevică şi de a uita raţiunea prezenţei sale în tranşee! Când în jurul său, de-o parte şi de alta a frontului, toţi soldaţii se aliniau la debandada abil manevrată de bolşevici, întorcând armele împotriva propriilor ofiţeri, a ţarului rus, a împăratului german sau austriac, soldatul român, adică ţăranul român nu s-a pierdut cu firea şi nu s-a lăsat amăgit de lozinci mincinoase. Vechi în istoria lumii, ţăranul român ştia că schimbarea domnitorilor este bucuria nebunilor... Ştia cât este de amăgitoare. Rău cu rău, dar mai rău e fără rău... Anarhia şi dezbrăcinarea cuprinsese toate armatele de pe frontul de Est. Mai puţia armia română! Numai trupele româneşti au rămas în cazărmi şi nu s-au dedat la acte de vandalism, de nesupunere militară şi civică. În aceste condiţii autorităţile chezaro-crăieşti au apelat la Iuliu Maniu, lider spiritual al acestor batalioane de feciori din Ardeal şi Bucovina, şi astfel s-a salvat Viena de la debandadă şi vandalism. Aceiaşi români ardeleni au făcut ordine şi la Praga. Iar oltenii, cum bine se ştie, s-au ilustrat ca factor civilizator şi de ordine la Budapesta, salvând Ungaria

din îmbrățișarea cominternistă a banditului Bela Kuhn... Dacă Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, în ciuda eforturilor făcute de toată marea finanța mondială, nu a reușit să treacă de granițele Rusiei, aceasta se datorează clarviziunii politicienilor români, cu Brătienii în frunte, dar mai ales instinctului național, naționalist propriu zis, al poporului român.

Curând după încheierea războiului, România este țara în care apare prima mișcare și primul partid politic cu orientare doctrinar anti-bolșevică, anti-comintern: legionarii. Moment de mare demnitate românească: acțiunea de la Atelierele CFR Nicolina, când o mână de oameni au intrat peste sutele de greviști și au dat jos stindardul bolșevic, repunând în drepturi tricolorul românesc. Gest care i-a readus cu picioarele pe pământ pe bieții muncitori, amăgiți de vorbele mincinoase ale propagandei bolșevice...

În același sens, pentru perioada interbelică, vom înregistra și prestația lui **Panait Istrati**, unul dintre puținii și autenticii disidenți, care, primul, din interiorul intelectualității occidentale pro-sovietice, se va dezmetici și va dezvălui minciuna, demagogia și impostura bolșevică. Restul stângii occidentale va rămâne în slujba Moscovei, fiind generos stipendiată de aceasta – cum se va dovedi ulterior. Alde Henri Barbusse ori Romain Rolland sau Louis Aragon, aflați pe lista de plată a Cominternului!... Numai românul Panait Istrati, autentic idealist, din internaționalist înfocat devenind naționalist, adică redobândindu-și starea de normalitate intelectuală și spirituală...

Un caracter politic, ideologic, anti-bolșevic și naționalist a avut și războiul în care Ion Antonescu a decis să angajeze țara. Nu a fost război, ci o **cruciadă creștină anti-bolșevică**!

Mai menționez rezistența din munți, de după 1944, unică în contextul est-european! A fost prima gherilă anti-bolșevică la nivel planetar!!! Un subiect care de doupzeci de ani incomodează autoritățile cominterniste de după 1990!

Un capitol nou și cu totul neașteptat se prefigurează: rezistența la cominternism, la bolșevism, în interiorul ...partidului comunist român! Fac astfel trimitere la un eveniment deloc mediatizat, ascuns cu grijă de mass media obedientă față de guvernanții de azi: apariția lucrării ***Ferește-mă, Doamne, de prieteni***, a istoricului și politologului american **Larry Wats**. Principala revelație pe care o aduce acest destoinic cercetător: **Nicolae Ceaușescu a dus într-adevăr și în mod indubitabil o politică independentă față de Moscova și de așa zișii aliați din Pactul de la Varșovia, o politică pe care aceștia au apreciat-o ca fiind contrară ideologiei pe care ei o deserveau, pe Ceaușescu considerându-l un trădător al ideii bolșevice.** Se pare că chiar așa au stat lucrurile și că Ion Iliescu, dacă a spus vreodată un adevăr, apoi atunci l-a spus când l-a acuzat pe Ceaușescu în fața întregii țări, a întregii planete, „că a întinat idealurile comuniste”. Aferim! Chiar asta a făcut Ceaușescu, în cea mai autentică tradiție românească, precum se vede din cele de mai sus: a dus o politică anti-bolșevică, anti-cominternistă!... Dar despre asta cu altă ocazie, cât de curând...

Până atunci să ne aducem aminte de bancul care circula în urmă cu 30-40 de ani: Brejnev, Nixon și Ceaușescu în aceeași mașină. La un moment dat șoseaua se bifurcă. Șoferul întreabă încotro o luăm, luminățiile voastre? La stânga!, ordonă Brejnev. La dreapta!, zice Nixon. Iar Ceaușescu: Semnalizează stânga și ia-o la dreapta!... Astfel era intuit la acea vreme Ceaușescu de mentalul românesc colectiv, comunitar.

Revin la domnul ANDREI SOFONEA. Ne-a deschis, tot dînsul, o perspectivă neașteptată asupra lui Dimitrie Cantemir, pe care prea ne-am obișnuit să-l judecăm pentru greșeala de a se fi aliat cu muscalul împotriva turcului... Se pare că nu am luat în calcul toate datele problemei. Eșecul de la Stănilești a fost pricinuit de trădarea unor aliați, prea puțin

pomeni□i în istorii... Rolul cantemirilor în Rusia se pare că este un capitol încă nescris, oricum incomplet, din istoria comună a popoarelor noastre.

Ne-a semnalat domnul ANDREI □i opera lui **Alexandru Hâjdeu**, tatăl lui Bogdan Petriceicu, operă scrisă în limba rusă, e drept, limbă în care a rostit la gimnaziul din Hotin cuvîntarea ***Slavă Moldovei***. A tradus-o cineva în române□te? Se pare că nu!

Contemporan cu Hâjdeu a fost **Bantâ□-Kamenskii**, istoric □i publicist.

Tot în limba rusă a scris □i **Alexandru Sturdza**, teolog, autorul unei merituoase lucrări ***În apărarea ortodoxiei***.

Ar trebui să ne intereseze □i opera slavistului **Polihronie Sârcu**, autor în 1914 al volumului ***Din via□a românilor basarabeni***.

În sfâr□it, tot de la domnul SOFONEA a căpătat via□ă, pentru noi, pentru mine, figura fiicei lui □tefan cel Mare, **Elena**, măritată cu mo□tenitorul tronului rus. A rămas în amintirea ru□ilor ca **Elena Golo□anca**. A fost □inta unor intrigi □esute de Sofia Paleolog, urma□a ultimului împărat bizantin, Constantin. Iată un destin care ar merita să intre în con□tiin□a publicului cititor de istorii.... Atingem astfel un subiect pe care dl ANDREI SOFONEA deseori l-a adus în discu□ie: rolul nefast jucat de grecii refugia□i în Rusia după căderea Constantinopolului, ale căror intrigi au adus pe tronul imperiului rus mul□i □ari păgubo□i pentru poporul rus, □ari de origine ne-rusă. Ca □i camarila aciuată în jurul acestora.

Îi mul□umesc domnului SOFONEA care, în ciuda suferin□elor □i vexa□iilor – care au mers până la tortură!, îndurate de la autorită□ile sovietice, iată, este capabil să poarte în lume □i pe meleagurile noastre o justă judecată asupra poporului rus, popor care – să nu uităm nicio clipă, ne îndeamnă domnul SOFONEA, a dat cele mai grele jertfe pe altarul bol□evismului atotbiruitor...

Pentru mine ANDREI SOFONEA este încă un caz, alături de românii din temni□ele cominterniste române□ti, de ins pe care suferin□ele □i nedreptă□ile îndurate l-au făcut să în□eleagă mai bine resorturile istoriei □i ale comportamentului uman. Să în□eleagă □i să iubească mai mult ce e de iubit pe lumea asta.

Rezumând, pot spune că de ani de zile domnul ANDREI SFONEA bântuie Bucure□tiul ca purtător al unui mesaj surprinzător pentru noi, care suntem obi□nui□i să ne gândim numai la suferin□ele Basarabiei, îndeosebi din anii bol□evismului, ai interna□ionalismului proletar. Însu□i domnul Andrei Sofonea a fost □inta persecu□iilor, a torturii chiar, printre altele fiind supus unor □ocuri cu insulină care i-au dereglat grav sănătatea, cea trupească, dar nu □i pe cea spirituală sufletească... Anume, din „basmele” domnului SOFONEA rezultă că **românii din Basarabia, ca cetă□eni ai Imperiului rus, în ciuda ponderei lor numerice neînsemnate, au pus o amprentă puternică asupra vie□ii din Rusia, în diverse chipuri, făcând cinste □i onoare numelui de român, nume de care nu s-au lepădat nici când au avut de plătit cu via□a pentru acest titlu de noble□e!**

Nota bene: pe cât am putut, am evitat termenul ***comunism***, apelând, pentru exactitate, la cuvintele ***bol□evism*** sau ***cominternism***, mult mai potrivite pentru a denumi experimentul criminal în care a fost târâtă Rusia □i □ările „surori”.

Ion Coja

Bucure□ti, 25 mai 2011